

РЕШЕНИЕ

№ 586

гр. Варна , 20.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 27 СЪСТАВ в публично заседание на четиринадесети септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ивелина Христова - Желева

при участието на секретаря Силвия Ст. Генова
като разгледа докладваното от Ивелина Христова - Желева Административно наказателно дело № 20213110202506 по описа за 2021 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на „РОМАН 07“ЕООД ЕИК 200855485, със седалище и адрес на управление: гр.Варна, ж.к."Чайка"№13, вх.Г, ет.3, ап.20, представлявано от управителя Св. Т. Л., депозирана чрез адв. Д.Ж. К. от ВАК против Наказателно постановление № 580906-F613193/04.06.2021г. издадено от директора на ТД на НАП-Варна, с което на дружеството е наложена „имуществена санкция“ в размер на 1000 /хиляда/ лв. на основание чл.185, ал.2 вр. чл.185, ал. 1 от ЗДДС, за нарушение на чл.33, ал.1 и ал.4 вр. чл.118, ал.1, т.1 от Наредба № Н-18/13.12.2006г. на МФ.

В жалбата се иска отмяна на НП. Сочат се допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, визирани в ЗАНН. Не се оспорва нарушението, но се сочи, че то се дължи на неволна грешка на работещия в обекта служител. Изтъкват се основания за приложение на чл.28 от ЗАНН.

В съдебно заседание въззивното дружество редовно призовано, се представлява от надлежно упълномощен процесуален представител- адвокат К., която поддържа жалбата, ангажира допълнителни доказателства и моли НП да бъде отменено на

посочените в жалбата основания. Алтернативно пледира за измяна на НП и налагане на наказание в минимален размер, претендира и за присъждане на адвокатско възнаграждение под формата на сторените по делото разноски.

Въззиваемата страна, редовно призована, в съдебно заседание се представлява от юрисконсулт Г., която оспорва жалбата и моли съда да потвърди НП като правилно и законосъобразно. Претендира за присъждане на възнаграждение за юрисконсулт.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 11.05.2021 год. св. Т.С. - служител на ТД на НАП-Варна, извършила проверка за наличие или липса на основания за регистрация по ЗДДС на възз.дружество„РОМАН 07“ЕООД ЕИК 200855485, със седалище и адрес на управление: гр.Варна, ж.к."Чайка"№13, вх.Г, ет.3, ап.20. Проверката била възложена с Резолюция № 032692101757176/11.05.21г. и приключила с отказ за регистрация по ЗДДС №031022101871610/20.05.2021 г, връчен на дружеството на 20.05.2021г. При проверката било установено, че дружеството стопанисва автомивка, към която имало бар, находящ се в гр. Варна, ул.“Подвис“ №10. В обекта имало регистрирано от 28.06.2019г ФУ с инд.номер DT789417. От представените от дружеството документи, било констатирано, че на 08.09.2020г. дружеството е сторнирало сумата по издаден фискален касов бон №0007096/08.09.2020г. на стойност 1414,00лв. поради операторска грешка, като е издадена сторно касова бележка от кочан №1/08.09.20г. Същевременно във фискалното устройство не била отразена сторно операцията. От друга страна фискален касов бон №0007096/08.09.2020г. на стойност 1414,00лв. бил издаден в 15:40:19ч., а в 15:40:48ч. бил издаден фискален касов бон №0007097/08.09.2020г. на стойност 14,00лв., като в 15:42:04ч. на ФУ била отразена операция „служебно изведени лв.“-1414.00 лв.

При тези констатации проверяващите преценили, че „РОМАН 07“ с ЕИК 200855485 не е изпълнило изискванията на чл. 31 ал.1 от Наредба Н-18/2006г: „Сторно операция при рекламация или връщане на стока, при операторска грешка или при намаление на данъчната основа, след приключена сметка на клиента, се документира чрез издаване на документ от ФУ или ИАСУТД. Отчели, че съгласно чл.31, ал.4 от Наредба Н-18/2006г, сторно операции се отразят на ФУ, до 7-число на месеца, следващ месеца, в който е допусната операторската грешка. Преценили, че възз. е следвало да издаде документ за извършената сторно операция от ФУ DT789417, съгласно разпоредбите на чл.31 ал.1 от Наредба №Н-18/2006г. на МФ, в срок до 07.10.2020г., съгласно чл.31 ал.4 на същата разпоредба. Поради това на 25.05.2021г. св. С. съставила АУАН срещу въззивното дружество, в което било описано допуснатото според нея нарушение на чл.33, ал.1 и ал.4 вр. чл.118, ал.4, т.1 от Наредба № Н-18/13.12.2006г. на

МФ.

АУАН бил съставен в присъствието на представляващия въззивното дружество, който след предявяването му не посочил възражения. В срокът по чл.44 от ЗАНН, въззивното дружество депозирало писмени възражения, в които посочило, че от приложените копия от месечен отчет и сторно бележки от кочан за м. септември било видно, че служителят е направил опит в рамките на минути да спази изискванията на наредбата, в частта за сторниране на сумата поради операторска грешка, но вместо да сторинира сумата, същата била въведени като служебно изведена. Отделно от това била попълнена сторно бележка от кочан. АНО възприел възражението на възз. дружество за неоснователно, като изцяло възприел фактическите и правните констатации на актосъставителя. На 04.06.2021г. било издадено НП, предмет на настоящата въззивна проверка. НП било връчено на представляващия дружеството на 15.06.2021г.

Описаната фактическа обстановка се установява и потвърждава от събраните по делото доказателства, а именно писмените доказателства - преписката по АНП, вкл.АУАН, фискални бонове, сторно бележки, фактури, включително представените на ел.носител, декларация, заповеди, и др.които съдът кредитира изцяло като достоверни и непротиворечиви.

Като непротиворечиви, конкретни, логични и взаимно допълващи се, съдът кредитира показанията на св. Т.С., депозирани в с.з.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваването му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок от надлежна страна – представител на ЮЛ спрямо което е издадено атакуваното НП, в установения от закона 7-дневен срок от връчване на НП, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на твърдяното нарушение. Поради това жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган- Директора на ТД на НАП-Варна, съгласно заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020г. на Изпълнителния директор на НАП. АУАН също е съставен от компетентно лице- инспектор в ТД на

НАП –гр.Варна, съобразно цитираната заповед , ЗДДС и Наредба № Н-18/13.12.2006г. на МФ. Наредба № Н-18/13.12.2006г. на МФ е издадена на основание чл.118,ал.2 и ал.4 от ЗДДС. В нея, в чл. 60 е посочено, че контролът за спазване на наредбата се осъществява от органите на НАП. Отделно от това в **чл.193, ал.1 от ЗДДС** е посочено, че установяването на нарушенията на този закон и **на нормативните актове по прилагането му**, издаването, обжалването и изпълнението на наказателните постановления се извършват по реда на Закона за административните нарушения и наказания, а съгласно ал.2 на същия текст актовете за нарушение се съставят от органите по приходите, а наказателните постановления се издават от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или от оправомощено от него длъжностно лице. В случая АУАН е съставен от орган по приходите, който съгласно чл.193, ал.2 вр.ал.1 от ЗДДС е компетентен да установява нарушения на нормативни актове по приложението на ЗДДС, какъвто е Наредба № Н-18/13.12.2006г. на МФ. НП пък е издадено от Директора на ТД на НАП-Варна, който е оправомощен от Изпълнителния директор на НАП съгласно заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020г., приложена по преписката. Ето защо възраженията за липса на компетентност на издателя на НП и на актосъставителя не се споделят от съда.

АУАН и НП са съставени в сроковете по чл.34 от ЗАНН.

Съдът намира, че липсата на мотиви в НП, защо АНО приема, че не е налице хипотезата на чл.28 от ЗАНН не е съществено процесуално нарушение от категорията да опорочи НП. По аргумент от разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН, административно-наказващият орган има задължение да извърши преценка за наличие на предпоставките за прилагане на чл. 28 от ЗАНН и ако прецени, че случаят е „маловажен“, да не издава наказателно постановление, като предупреди устно или писмено нарушителя. Но административно-наказващият орган няма задължение да мотивира така извършената преценка и да изложи съображения като задължителен реквизит от съдържанието на наказателното постановление. С издаването на наказателното постановление последният недвусмислено е изразил становището си, че според него случаят не е маловажен.

В хода на административнонаказателното производство, настоящата инстанция не констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, пречателстващи адекватно упражняване на правото на защита от страна на дружеството, спрямо което е наложена имуществената санкция. Съставеният АУАН и издаденото НП притежават изискуемите реквизити, предвидени в чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, приложим на основание чл. 193, ал. 1 ЗДДС. Описанието на нарушението, обстоятелствата, при които е било извършено и законовите разпоредби, които са били нарушени са посочени пълно и ясно. Отдавна в теорията и съдебната практика е утвърдено

разбирането, че наказаният субект се защитава срещу фактите описани в АУАН и НП, а не срещу дадената им правна квалификация. А фактите в АУАН и НП ясно посочват каква е волята на АНО и за какво нарушение е санкциониран въззивникът. Непосочването на ЕГН на свидетеля по АУАН не е сред реквизитите на АУАН, които да ограничат правото на наказания субект да разбере в какво е обвинен.

Административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана на основание чл. 185, ал. 2, вр. чл.185, ал. 1 ЗДДС за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 33, ал. 1 и ал.4 от Наредба Н-18/2006 г. на министъра на финансите.

Цитираната Наредба е издадена на основание чл. 118, ал. 2 и 4 от ЗДДС и в тази връзка представлява подзаконов нормативен акт по прилагането на горната разпоредба.

Самата норма в чл. 118, ал. 1 ЗДДС задължава всяко регистрирано и нерегистрирано по ЗДДС лице да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ.

Съгласно [чл. 31, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г.](#) на МФ сторно операция при "операторска грешка" след приключена сметка на клиента, се документира чрез издаване на документ от ФУ или ИАСУТД, а съгласно чл. 31, ал. 4 документа от ФУ или ИАСУТД, трябва да се издаде до 7-мо число на месеца, следващ месеца, в който е допуснатата грешката. Предвид горецитираните разпоредби на наредбата сторно операцията е следвало да се направи чрез регистрираното от лицето ФУ DT789417 с отбелязване, че се касае за сторно операция, а не чрез поредица от операции в това число и използване на операцията „служебно изведени суми“ и чрез издаване на сторно касова бележка от кочан.

Доказателствата по делото сочат, че на описаните в АУАН и НП дата и място, дружеството – жалбоподател формално не е изпълнило задължението си в чл. 33, ал. 1 от Наредба Н-18/2006 г., като при допуснатата на 08.09.2020г. "операторска грешка" след приключена сметка на клиента не е документирало сторно операцията като такава чрез издаване на документ от ФУ или ИАСУТД. Горното не се оспорва от въззивното дружество. Това е установено и от писмените доказателства- сторно касова бележка от кочан №1/08.09.20г., фискален касов бон №0007096/08.09.2020г. на стойност 1414,00лв. издаден в 15:40:19ч., фискален касов бон №0007097/08.09.2020г. издаден в 15:40:48ч. на стойност 14,00лв., фискален бон от 15:42:04ч. на ФУ с отразена операция

„служебно изведени лв.“-1414.00 лв. От изложеното съдът намира, че формално изпълнение на задължението в чл. 33, ал. 1 от Наредба Н-18/2006 г. е било осъществено от обективна страна. Субективната страна не следва да се обсъжда, доколкото административнонаказателната отговорност е реализирана спрямо търговско дружество, което е юридическо лице по смисъла на разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от Търговския закон, а отговорността на юридическите лица или едноличните търговци за изпълнение на задължения към държавата или общината при осъществяване на тяхната дейност е обективна и безвиновна.

За гарантиране изпълнението на задължението в разпоредбата на чл. 33, ал. 1 и ал.4 от Наредба № Н-18/2006 г., законодателят е предвидил санкционни последици в разпоредбата на чл. 185, ал. 1 и ал. 2 ЗДДС.

Първата алинея на тази норма предвижда налагане на глоба в размер от 100 до 500 лв. за физическите лица, които не са търговци и имуществена санкция в размер от 500 до 2000 лв. - за юридическите лица и едноличните търговци, в случаите, когато лицето не издаде документ по чл. 118, ал. 1 ЗДДС (фискален или системен бон, регистриращ и отчитащ извършените доставки/продажби в търговски обект).

Втората алинея на горната административнонаказателна норма се прилага, когато лицето, извърши или допусне извършването на нарушение по чл. 118 (извън случаите на чл. 118, ал. 1) или на нормативен акт по неговото прилагане. Предвидените санкции са глоба - за физическите лица, които не са търговци от 300 до 1000 лева или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци от 3000 до 10000 лв. Предвидена е и привилегирована разпоредба, приложима в случаите, когато нарушението не води до неотрязване на приходи, като тогава се налагат по – ниските по размер санкции - по ал. 1.

В конкретния случай наказващия орган законосъобразно е приел, че изпълнението на задължението в чл. 33, ал. 1 от Наредба Н-18/2006 г. не е довело до неотрязване на приходи, в каквато посока са доказателствата по делото, поради което и принципно е приложима разпоредбата на чл. 185, ал. 2 от ЗДДС, препращаща към чл. 185, ал. 1 ЗДДС.

С оглед горното, съдът намира, че административно-наказващият орган правилно е отнесъл нарушената разпоредба към санкционната такава. Действително, в случая е налице нарушение, което съдът приема за доказано, но административно-наказващият орган не е извършил съобразно разпоредбите на ЗАНН определяне и индивидуализиране на наложеното наказание, т.е. не е съобразил, че се касае за „маловажен случай“, поради което издаденото наказателно постановление се явява незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

В чл. 28 от ЗАНН е предвидено, че за "маловажни случаи" на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. При тълкуване на посочената норма следва да се съобразят същността и целите на административно-наказателното производство, уредено в ЗАНН, като се има предвид и субсидиарното приложение на НК и НПК". Общото понятие за административно нарушение се съдържа в чл. 6 ЗАНН. При извършване на преценка дали са налице основанията по чл. 28 ЗАНН, наказващият орган е длъжен да приложи правилно закона, като отграничи "маловажните" случаи на административни нарушения от нарушенията, обхванати от чл. 6 ЗАНН. Съгласно чл.93 т.9 ДР НК "маловажен случай" е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. Цел на ЗАНН е налагане на наказания за предупреждаване и превъзпитаване на нарушителят към спазване на установения правов ред и въздействие върху гражданските субекти възпитателно и предупредително. Налагането на санкция не следва да се приема като самоцел на закона, тъй като справедливо е регламентирана възможност да не се налага наказание, като се предупреди нарушителя чрез съответен способ, че при повторно нарушение ще бъде санкциониран. Няма съмнение, че нарушението, за което е ангажирана отговорността на дружеството е формално, респ. от него не настъпват вреди, но пък безспорно сме изправени пред неизпълнение на задължение към държавата. Прави впечатление, че в материалите по АНП не се съдържат данни, а и такива твърдения не са наведени нито в НП, нито в с.з., че дружеството и друг път е допускало подобно нарушение на данъчното законодателство.

Горното води до извода за правилно отношение към законоустановения ред в страната и визира инцидентна проява. Нещо повече, видно от материалите по делото макар формално да не е отразено на ФУ сторно операцията, тя е отразена посредством издаване на нов касов бон и на отразяване на сторнираната сума като служебно изведена такава и то само в рамките на две минути след отчитане на операторската грешка. Нещо повече за същата е издадена и сторно бележка от кочан сочеща сторнирана сума в размер на 1414лв.. Горните действия са извършени преди установяване на нарушението от наказващите органи и са били известни още в хода на проверката за наличие на основания за регистрация по ЗДДС. Макар нарушението да е формално, не без значение за индивидуализацията му е и фактът, че по делото не са налице доказателства, а и твърдения относно извършвани други нарушения от дружеството от същия вид. Поради горните съображения съдът счита, че в случая е

налице хипотезата на чл. 93, т. 9 от НК, тъй като без съмнение липсват вреди и вредните последици, налице са смекчаващи обстоятелства и то изключителни, като нарушението е с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи от съответния вид. В този смисъл е и константната практиката на Варненския административен съд.

Предвид горното, обжалваното наказателното постановление следва да бъде отменено с оглед неправилно приложение на материалния закон.

С оглед направеното искане от страните за присъждане на разноски по делото, съдът установи от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал.3 от ЗАНН в съдебните производства по обжалване на издадени НП пред районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Разпоредбата на чл. 63, ал.4 от ЗАНН предвижда, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Нормата на чл. 143, ал.1 от ЗАНН сочи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В разпоредбата на чл. 144 от АПК се сочи, че за неуредените в този дял въпроси се прилага Гражданският процесуален кодекс.

В настоящото производство юрисконсулт е извършил процесуално представителство на въззиваемата страна –ТД на НАП-Варна. Същият е поискал и присъждане на юрисконсултско възнаграждение, но предвид изхода на спора, по арг. на противното на чл.78, ал. 8 от ГПК, вр. чл.144 от АПК, искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение по настоящото дело е неоснователно и се отхвърля от съда.

В контекста на приложението на цитираните по-горе разпоредби към конкретния казус, съдът намира, че следва да уважи претенцията на процесуалния представител на въззивника за заплащане на разноски съставляващи адвокатско възнаграждение. От съдържанието на приложения на л. 28 договор за правна защита и съдействие от 09.09.2021 г. и приложените пълномощно и списък с разноски се установява, че

жалбоподателят е възложил на адвокат Д.К. оказването на правна защита и съдействие, изразяващи се в процесуално представителство пред Районен съд Варна по обжалване на процесното НП. Договореното адвокатско възнаграждение е в размер на 280 лева и е заплатено в брой при подписване на договора, т. е. разходът е направен съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по дело № 6/2012 г. на ОСГТК на Върховния касационен съд. От друга страна съгласно чл.78, ал.5 от ГПК, приложим на основание чл.144 от АПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В случая възражение за прекомерност не е направено от процесуалния представител на ТД на НАП-Варна и съдът не дължи произнасяне по този въпрос. Минималните размерите на адвокатските възнаграждения са уредени в Раздел IV от Наредба № 1 от 7.09.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно Наредбата, в редакцията ѝ от ДВ бр.68 от 31 Юли 2020г., когато административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението за адвокатско възнаграждение се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. Съгласно чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата ((изм. - ДВ, бр. 2 от 2009 г., изм. - ДВ, бр. 28 от 2014 г., отм. относно изменението с бр. 28 от 2014 г. с Решение № 13062 от 03.10.2019 г. и Решение № 5419 от 08.05.2020 на ВАС - ДВ, бр. 45 от 2020 г., в сила от 15.05.2020 г., изм. - ДВ, бр. 68 от 2020 г.) за защита по дела с определен интерес възнаграждението при интерес до 1000 лв. е – 300лв. В случая е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1 000 лв. и минималното адвокатско възнаграждение, съобразно горепосочения текст от наредбата е 300лв. Съдът намира, че в случая договореният адвокатски хонорар в размер на 280 лева е съобразен с горепосочената разпоредба / под минимума/ и предвид факта, че по делото липсва възражение за прекомерност, съдът не би могъл да обсъжда този въпрос. Затова следва да се уважи претенцията на процесуалния представител на въззивника, като на последния следва да бъдат присъдени съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, направени по настоящото дело, в размер от 280,00 /двеста и осемдесет/ лева.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.1 и ал.3 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 580906-F613193/04.06.2021г. издадено

от директора на ТД на НАП-Варна, с което на „РОМАН 07“ЕООД ЕИК 200855485, със седалище и адрес на управление: гр.Варна, ж.к."Чайка"№13, вх.Г, ет.3, ап.20, представлявано от управителя С. Т. Л. е наложена „имуществена санкция“ в размер на 1000 /хиляда/ лв. на основание чл.185, ал.2 вр. чл.185, ал. 1 от ЗДДС, за нарушение на чл.33, ал.1 и ал.4 вр. чл.118, ал.1, т.1 от Наредба № Н-18/13.12.2006г. на МФ. .

ОСЪЖДА ТД на НАП- гр.Варна да заплати **„РОМАН 07“ЕООД ЕИК 200855485**, със седалище и адрес на управление: гр.Варна, ж.к."Чайка"№13, вх.Г, ет.3, ап.20, представлявано от управителя С. Т. Л. сумата от 280,00 /двеста и осемдесет/ лева, представляваща съдебни разноси за адвокатско възнаграждение по АНД №20213110202506 /2021г. по описа на ВРС.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____